

Der er således ikke tale om, at DSB og HT selv skal forestå udgivelsen af dagbladet.

DSB forventer at kunne få en ekstraindtægt ved at stille sig til rådighed som distributionskanal, ligesom bladet vil kunne bruges i informations- og reklamemæssigt øjemed.

Ud fra det af DSB oplyste, er det min opfattelse, at projektet er omfattet af DSB's forretningsmæssige råderum, og DSB må således selv tage stilling til, hvorvidt ideen er bæredygtig.

Spm. nr. S 1485

Til skatteministeren (21/2 96) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Vil ministeren oplyse, om realrenteafgiftsloven kan medføre, at pensionsopsparere i konkrete tilfælde kan komme ud for, at hvor der før realrenteafgift er positivt realafkast, er der efter realrenteafgift et negativt realafkast på indeståendet, vil ministeren i bekræftende fald oplyse, for hvor stor en del af den samlede pensionsopsparing dette skønnes at være tilfældet, samt hvor stort statens provenu skønnes at være på den direkte negative forrentning af pensionsopsparingen, og vil ministeren vurdere, om et negativt afkast som følge af realrenteafgift er i overensstemmelse med lovens intention?«

Svar (6/3 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg har forstået, at spørgsmålet tager sit udgangspunkt i et konkret tilfælde med opsparing i et pengeinstitut.

Den periode, som et pengeinstitut beregner realrenteafgift for, løber fra d. 1.12. til d. 30.11. Periodens realrenteafgift konteres imidlertid først som udgift på den følgende periodes regnskab. Hvis man ikke er opmærksom på denne forskydning, men tror, at realrenteafgiften vedrører den periode, hvori den afregnes, vil man i perioder med faldende rente opleve det, som om man bliver beskattet hårdere, end det egentlig er tilfældet, idet man så f.eks. kan komme til at sammenholde realrenteafgift af afkastet i 1994 med afkastet i 1995.

Realrenteafgiftssatsen for et givet år beregnes i store træk ved, at forskellen mellem et gennemsnitligt afkast af obligationer og en prisstigningsprocent med tillæg af 3,5 pct. sættes i forhold til obligationsafkastet.

Obligationersafkastet opgøres (forenklet sagt) som en sammenvejning af gennemsnittet af forsikringsselskabers med fleres afkast i et år, som begynder to år forud for afgiftsåret og nyplaceringsrenten i første halvår forud for afgiftsåret. Prisstigningsprocenten opgøres som gennemsnittet i en tre års periode, der begynder tre og et halvt år før afgiftsåret.

Der er således tale om både gennemsnitsopgørelser og en vis tidsmæssig forskydning.

Det betyder, at den reale forrentning efter afgift af en given konto i et givet år kan blive både større og mindre end 3,5 pct. Det afhænger af, om de konkrete forhold svarer til forudsætningerne bag beregningen af realrenteafgiften. Det kan heller ikke afvises, at realrenten kan blive negativ. (Det sker, når forrentning efter skat er mindre end inflationstakten). Men forudsætningen for, at der overhovedet opstår nogen form for afgift, er, at det reale afkast for sektoren i sin helhed overstiger 3½ pct.

Der er gode grunde til, at systemet er indrettet, som det er. Ved at arbejde med gennemsnitsopgørelser af afkastet bevarer både den fri konkurrence mellem selskaberne og incitamentet til at opnå det bedst mulige afkast.

Det er ikke noget specielt for realrenteafgiften, at realrenten i det konkrete tilfælde kan blive negativ.

Det vil også kunne ske i det almindelige skattesystem. Det afgørende er blot, om forrentningen efter skat er mindre end inflationstakten, og det kan have baggrund i såvel et lavt afkast før skat som i beskattningen. Men for realrenteafgiftspligtige kan det ikke skyldes realrenteafgiften, når afkastet for sektoren i sin helhed er under 3½ pct., da afgiften i så fald er 0.

Når blot opsparingsordningens midler anbringes tilstrækkelig uheldigt, vil selv en 0-skat ikke kunne afværge negativ realrente.

Jeg er ikke bekendt med oplysninger om afkast m.v., som muliggør underbyggede skøn over provenuet, når realafkastet i den enkelte ordning er mindre end gennemsnittet, evt. negativt som følge af afgift. Tilsvarende er jeg heller ikke bekendt med oplysninger, der gør det muligt at beregne provenutabet, når det reale afkast i den enkelte ordning efter afgift overstiger 3½ pct.